

DREAMSCAPE
DONKERE DROMEN

MAX
SCHOOLENBERG

DREAMSCAPE
DONKERE DROMEN

Copyright © 2018 Max Schoolenberg
All rights reserved
ISBN: 9789402174588

Ik ben een leider, geen volger.
Tenzij het een donkere plaats is. Dan ga jij maar eerst.
Een gezegde

I hope you don't mind, I hope you don't mind
That I put down in words
How wonderful life is while you're in the world
Elton John,
YOUR SONG

Remember, hope is a good thing, maybe the best of things,
and no good thing ever dies.
Stephen King

KORT WOORD VOORAF

Ik ben niet goed in voorwoorden, dus ik zal mijn best doen om dit kort te houden.

In alle eerlijkheid; ik had geen plannen voor een dergelijk verhaal en het kwam eigenlijk net zo onverwachts als een vervelende hik die wel eens zomaar opduikt. Een opwelling, mag je het noemen. Dat hoeft niet persé slecht te zijn (volgens mij hebben alle briljante kunstenaars hun wereldberoemde werken in opwellingen gemaakt – dat neemt nog niet weg dat ik het spuuglelijke dingen vind, bijzonder is het natuurlijk wel), maar het brengt wel wat onzekerheden met zich mee. Daar kwam ook nog eens bij dat het een kort verhaal zou moeten worden, en aangezien ik gewoonlijk alleen bekend ben met romans van tenminste vierhonderd pagina's, zou dat enkele omschakelingen nodig hebben.

Ik weet daarom niet of het een goed verhaal geworden is, en ik weet ook niet of het me wel iets kan schelen. Ik heb er in ieder geval een hoop lol aan beleefd en voor mij is dat al voldoende. Dat zal voor jou ongetwijfeld wel iets meer zijn. Ik hoop in ieder geval dat je het een leuk verhaal zal vinden, en misschien, heel misschien, ook wel een beetje lief. Dat is niet per definitie de eerste emotie waar ik aan zou denken, maar het blijft tenslotte ook een beetje een liefdesverhaal, en die mag je best lief vinden.

Ik kan je nog veel meer vertellen over waarom ik dit verhaal geschreven heb, maar dat ga ik niet doen, want het zou er alleen in eindigen dat we beiden onze tijd zitten te verdoen. Elke minuut die ik nu in beslag neem, is een minuut waarin je niet aan het lezen bent. Dus ik zal je niet langer ophouden. Veel plezier, en mocht je die ene persoon zijn die begrijpt dat dit voor jou en voor jou alleen geschreven is; beschouw dit dan als een wat uitgebreidere valentijnskaart.

Rest mij nog één iemand te bedanken; mijn geweldige nicht Jennifer, voor het doorlezen van de eerste versies. Jennifer, je bent een fantastische meid om een vrijdagavond met alleen maar boeken mee door te brengen, en ik hoop dat we dat nog vaak mogen doen.

Ouderkerk aan den IJssel
25 februari 2018

I

ZEVEN FEBRUARI

Freddy

En nu dit;

Ik weet niet precies hoe de terreur begon. Sommige dingen zijn voorbestemd om mysteries te blijven, en ik denk dat dit één van die dingen is. Maar mocht je nu echt geïnteresseerd zijn, dan zal ik niet de spelbreker uithangen, en je vertellen wat ik wél weet.

Twee dingen: het eindigde met een meisje, een jongen, en een gedichtje. En de terreur, als die echt een specifiek begin kende, begon met Freddy Kramer.

Het was gelukkig niet zo dat hij het deed met enige opzet of voorbedachten rade, want hij mocht dan misschien niet de meest snuggere vent in de stad zijn – kwaadaardig was hij niet, en slechtgehumeurd evenmin. Om eerlijk te zijn; er was geen reden voor de terreur en het kwam ook nogal onverwachts. Het was onbegrijpelijk, tenzij je ook geloofde dat God je zou neerbliksemen als je vloekte, maar zulke lijpe geloven hadden sowieso geen plaats in Pops' End.

Freddy Kramer was een bovenste beste kerel met een stuk grond net buiten de stad. Hij had dat gekocht ergens aan het einde van de jaren zestig. Dat was uiteraard in dezelfde tijd dat Barre nog een enigszins fatsoenlijke industrie had en de grondprijzen in Pops' End massaal kelderden. 'Je bent niet goed bij je hoofd,' hadden ze toen gezegd. 'Hier zit geen toekomst meer. Als je ook maar een greintje verstand hebt, ga je je geluk elders zoeken.'

Maar ja, dat was tevens óók nog voordat een of andere lullhannes in een dronken bui een half industrieterrein in de as legde. Er ging een bedrijf failliet, toen nog een, en voordat je het wist donderde het hele zootje in elkaar als een kaartenhuis. Geleidelijk begonnen mensen weer terug te trekken naar Pops' End en de grond werd weer meer waard, maar tegen die tijd was Freddy al lang en breed eigenaar van een klein stukje wildernis buiten de stad. Je zou het vernuftig zakeninstinct kunnen noemen, maar daar had het in werkelijkheid niets mee te maken. Hij had geen verstand van

‘financiën’ (dat hij traditiegetrouw met een ‘ie’ en dubbel e spelde) en instinct had hij al helemaal niet. Hij had gewoon niets in de buitenwereld te zoeken. Het stadje was zijn thuis en dat zou het ongetwijfeld blijven ook – zelfs toen hij die morgen de terreur losliet.

Naderhand zou hij je waarschijnlijk vertellen dat hij die morgen niets vreemds gedaan had. Hij reed in zijn gedeukte Dodge over een hobbelig landweggetje naar de helling verderop, waar zijn grond lag. Hij ergerde zich nauwelijks aan de heftige sprongen die het ding maakte bij elke kuil in de weg (en dat waren er nogal wat), en om het mechanische gekreun te dempen had hij de radio aangezet. De hitte vormde grote, glanzende plassen op de weg, die verdwenen zodra hij dichterbij kwam. Zijn blik dwaalde voor een paar seconden af en Freddy zag een stel klaprozen in de berm, wuivend met een gratie die hem deed denken aan de slanke arm van een mooie vrouw. Hij overwoog even te stoppen en ze te plukken, om ze aan Sally aan te bieden. Sally was de knappe serveerster van Joe Moose, en hoewel er hier en daar geruchten waren dat ze een of andere perverse relatie met haar baas had, was hij er toch wel redelijk van overtuigd dat ze vrijgezel was. Ja, misschien zou hij het wel kunnen proberen.

Hij besloot ze later te plukken en reed voor nu verder. Na een halve kilometer (en driehonderd kuilen die de verroeste vering hadden laten kreunen alsof het ding een orgasme kreeg) kwam de helling in zicht. De bomen naast de grond wierpen lange schaduwen over de pas omgeploegde aarde, waardoor het even leek dat de stroken leeg waren. Even had hij de stille hoop dat er werkelijk niets op lag, maar ergens wist hij toch dat die hoop tevergeefs was. Tenzij het misschien...

Ja hoor, hij had gelijk.

‘Verdomme.’

Vanaf een afstandje was het bijna niet te zien geweest, maar nu hij dichterbij was, zag hij meteen de kleine vormen die over de akker bezaaid lagen. Stenen, rotsblokken, tientallen van die dingen. Als puisten op een ruwe huid.